

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: V.H. N.
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupeného Mgr. Stanislavem Bártekem, advokátem
se sídlem Blahoslavova 72/4, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlím Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8.9.2017, č.j. OAM-255/ZA-ZA11-HA10-2017, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 8.9.2017, č.j. OAM-255/ZA-ZA11-HA10-2017 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že

tato žádost je nepřipustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel z údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ze spisové dokumentace týkající se předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 11.5.2016 a jako důvod této žádosti uvedl potřebu legalizace svého pobytu na území České republiky a možné násilné jednání věřitelů ve Vietnamu. V řízení o této první žádosti vydal žalovaný rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který jí rozsudkem ze dne 29.11.2016 zamítl a následně byla Nejvyšším správním soudem v Brně zamítnuta i kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku. Protože žalobce v nynějším řízení uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako v řízení o žádosti předchozí, dospěl žalovaný k závěru, že byly naplněny podmínky nepřipustnosti této jeho žádosti podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal, že považuje Českou republiku za svůj domov a chce svůj pobyt zde legalizovat. V České republice měl povolen dlouhodobý pobyt, o který přišel v důsledku namátkové kontroly provedené Policií ČR, avšak skutečnost, že o tento dlouhodobý pobyt přišel, považuje za přílišný formalismus, který je v rozporu se základními zásadami právního státu. V současné době se zdržuje v Olomouci a bylo mu Úřadem práce ČR – Krajskou pobočkou v Olomouci vydáno povolení k zaměstnání. Ihned po zlegalizování pobytu má žalobce nastoupit do zaměstnání, což dokládá příslibem zaměstnání. Dle jeho názoru se žalovaný nedostatečně zabýval možnostmi udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Má za to, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci a že jeho rozhodnutí není náležitě odůvodněno, zejména pokud jde o doplňkovou ochranu. Žalobce nevěří tomu, že v případě návratu do země původu by jej tamnější policie ochránila a v tomto směru poukázal na situaci v oblasti dodržování lidských práv.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 8.9.2017, č.j. OAM-255/ZA-ZA11-HA10-2017 a připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, jakož i připojeným spisem zdejšího soudu sp. zn. 61 Az 23/2016 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel krajský soud z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ustanovení § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal krajský soud za prokázáno, že žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 5.4.2017 uvedl, že se nechce vrátit do Vietnamu, protože je tam zadlužený a ohrožuje to jeho život. Žije dlouho v Evropě a život ve Vietnamu pro lidi i pro něj není nebezpečný. Úroveň lidských práv je tam na nejnižší úrovni a jemu hrozí nebezpečí, že by mu vymahači dluhů tam mohli ublížit. Žádné další

důvody k žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu žalobce, a to výroční Amnesty International 2017 ze dne 22.2.2017, výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12.1.2017, údaje o Vietnamu mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z května 2016, zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv za rok 2015 ze dne 13.4.2016 a informace Ministerstva zahraničních ČR č.j. 98851/2015-LPTP ze dne 25.5.2015, pojednávající o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po dlouhodobém pobytu v zahraničí.

6. Ve správním spisu je také založena dokumentace ve věci řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal 11.5.2016. V rámci tohoto správního řízení a poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17.5.2016 žalobce uvedl, že důvodem této žádosti je skutečnost, že „přišel o pobyt“ a jako další důvod to, že neměl štěstí v podnikání v České republice, takže přišel o všechno a má obavu vrátit se do Vietnamu, neboť tam dluží hodně peněz. Chce zde zůstat proto, aby mohl vydělávat peníze a má strach, že pokud ve Vietnamu neuhradí dluhy, může být ohrožen jeho život. Tytéž důvody žalobce opakoval v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaného dne 17.5.2016. O jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 24.8.2016, č.j. OAM-456/ZA-ZA11-HA11-2016 a to tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Ze spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 61 Az 23/2016 pak krajský soud zjistil, že žaloba proti uvedenému rozhodnutí žalovaného byla rozsudkem ze dne 29.11.2016, č.j. 61 Az 23/2016-21 zamítnuta. Proti tomuto rozsudku žalobce podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud v Brně usnesením ze dne 18.1.2017 odmítl pro nepřijatelnost a následně dne 30.5.2017 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost žalobce a návrh s ní spojený.

7. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

8. Podle ustanovení § 11a odst. 1 téhož zákona, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

- a) nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení,
- b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

9. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

10. V nyní projednávané věci žalobce uvedl jako zásadní žalobní body to, že chce legalizovat svůj pobyt v České republice, že mu bylo zde vydáno povolení k zaměstnání a že má příslib zaměstnání s možností nastoupit do tohoto zaměstnání ihned po legalizaci

pobytu. Žalovanému vytýkal nedostatečné posouzení možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, a že náležitě nezjistil skutkový stav věci. Rozhodnutí žalovaného postrádá odůvodnění, co do tzv. doplňkové ochrany, když nebyla náležitě zhodnocena jeho situace v případě nuceného návratu do země původu. Žalobce nevěří, že by jej tam policie náležitě ochránila. Jak vyplynulo ze správního spisu, v průběhu správního řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany uváděl jako důvody této žádosti legalizaci svého pobytu na území České republiky, nedobrou situaci v důsledku neúspěchu v jeho podnikání a obavy z návratu do Vietnamu, neboť tam dluží hodně peněz. V řízení o druhé žádosti opakoval naprosto stejný důvod a sice, že je ve Vietnamu zadlužený a že to ohrožuje jeho život. Toto tvrzení v průběhu řízení o jeho žalobě podpořil překladem příchozí SMS zprávy ze dne 10.11.2017, v níž je mu oznamováno, že v současné době dluží blíže neuvedené osobě 5 000 000 000 vietnamských dongů a že až se do Vietnamu vrátí a nevrátí mu je, tak ho dotyčná osoba zabije. Žalobce tedy ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu uvedl naprosto stejné důvody jako v žádosti první, a žalovaný proto nepochybil, když učinil závěr, že jeho nynější druhá žádost je nepřijatelná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V důsledku toho žalovaný zcela správně řízení podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

11. Pokud se žalobce nynější žalobou opět domáhal legalizace svého pobytu na území České republiky, k této námitce se krajský soud již jasně vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 29.11.2016, č.j. 61 Az 23/2016-21 tak, že tuto otázku řeší zákon č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jehož právní institut není možno nahradit institutem mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany. Pakliže napadeným rozhodnutím žalovaný zastavil správní řízení o žádosti žalobce pro její nepřijatelnost, nebylo jeho povinností se zabývat možností udělení tzv. humanitárního azylu žalobci podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jak se žalobce mylně domníval. Není také možno přisvědčit žalobní námitce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno při náležitě nezjištěném skutkovém stavu, resp. že bylo nedostatečně odůvodněno. Podstatou zjištění skutkového stavu je v projednávané věci pouze to, že žalobce v rámci své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl naprosto shodné důvody jako v žádosti první. Konečně nebylo možno přisvědčit ani žalobní námitce, že se žalovaný nezabýval tzv. doplňkovou ochranou, tedy žalobcovou situací při nuceném návratu do Vietnamu s tím, že žalobce nevěří tomu, že by jej tamní policie ochránila. I v tomto směru krajský soud odkazuje na odůvodnění svého rozsudku ze dne 29.11.2016, v němž poukázal na to, že žalobce sám v rámci správního řízení o první žádosti uvedl, že ve Vietnamu žádné problémy se státními orgány neměl a že v případě protiprávního jednání ze strany soukromých osob (věřitelů žalobce) je možno se domáhat pomoci u příslušných státních orgánů a že tato možnost není vyloučena tím, že tamní policie sice byla v udržování veřejného pořádku úspěšná, byť její další schopnosti, zejména vyšetřování byly omezené se zřetelem ke správě o dodržování lidských práv MZV USA ze dne 13.4.2016. Krajský soud znovu opakuje, že obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a jejich násilného jednání by mohly být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany pouze tehdy, pokud by státní orgány toto jednání tolerovaly, podporovaly a nebyly schopny zajistit účinnou ochranu. Nutno dodat, že žalobce závěrem své žaloby poukazuje na informace o zemi původu žalobce z roku 2014, tedy informace již neaktuální a že se poměry ve Vietnamu od vydání prvního rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nikterak podstatně nezměnily. Závěrem krajský soud dodává, že výše uvedený překlad SMS zprávy žalovaný nijak hodnotit nemohl, neboť

tato zpráva je datovaná dnem 10.11.2017, zatímco žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 8.9.2017.

12. Krajský soud proto žalobu žalobce v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

13. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal (ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 25. ledna 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce